

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20. BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

DE DIJOURS A DIJOURS

La qüestió Nozaleda ha acabat per adquirir proporcions colossals: se pot ben dir que avuy apassiona a Espanya entera.

S'ha caldejat en els meetings, s'ha difundit en els escenaris dels teatros, ha trascendit fins als cafés cantants, y avuy no s'parla de res mes. El govern està que bufa, bufant voldria apagar el foc, y per la seva desdita no fa mes qu'encendre'l. Succeeix igual que en vigílies de la Revolució de Setembre: la qu'era llavoras una monja embaucadora, es avuy un frare traïdor.

Una part de la premsa monàrquica, en aquest punt, fa coro a la republicana. Contra en Nozaleda y el govern disparan bala roja *El Diario Universal* y *El Heraldo*. Aquest últim diu entre altres coses, igualment graves: «Comensa a liquidarse el desastre ab el primer capítul qu' es el conflicte Nozaleda, el qual sols Deu sab ahont arribará.»

En igual sentit s'expressan els capítosts del partit lliberal democràtic: en Montero Ríos, en Vega de Armijo, en Canalejas. Y aixó que si s'realisan las prediccions de *El Heraldo* ells, com tots els que al desastre varen contribuir, tenen la barba en remull. Una vegada afeytat en Nozaleda, a n'ells els tocará el torn.

En Maura no las té totas, si bé afecta una gran tranquilítat y fins se dona ayres de *mozo crúo*. Diu que portará íntegra la qüestió a las Cortes, y que allí s'defensará.

«Pobre atlot!... Lo qu' es ara l' ha ben errada. Si s' refia de la forsa numérica de la majoria, es fácil que sufreixi un desengany amarch. Els villaverdins y una gran part dels silvelistas veuen ab gust els grans apuros qu' está passant, y per mica que puguin l' ajudarán... a caure.

Quan en Nozaleda y el seu protector rodin per terra, será ocasió de aplicals'hi la frase aquella de las cigarrereras de Madrit, quan el suïcidi de dos enamorats, quals cadàvers volian separar al portarlos a las sepulturas. Las cigarrereras digueren:

—Que los entierren juntos!
Y no serán ells sols els sepultats. Se tracta d'enterrar aixís mateix a la reacció, que té el seu foc més actiu en la Casa gran de la Plassa de Orient.

Ja s'parla de que la mare del monarca se disposa a emprendre un viatge, que durará un llarch espay de temps. Ab aixó s' tracta de sustreure a D. Alfonso a la influencia directa de una senyora que sempre s'ha distingit per las sevas aficcions devotas y ultramontanas.

«Que inhumana resulta ser la institució monàrquica, que molts cops obliga a la separació de las mares y ls fills, afectant a la pau y a l' armonia de las familias! Els admiradors incondicionals de la institució s'empenyan en no adonarse de aquests inconvenients, que pugnan ab l' ordre natural de las cosas. Per aixó es molt fácil que fins aquest sacrifici resulti completament inútil, si hi ha encare qui s' imagina, que ab un cambi de política en determinat sentit, podrá aplacarse l' ardor y l' entusiasme creixent del moviment republicá.»

Perque s' realisi semblant propósit, es massa tart.

La vaga dels treballadors de mar, comensada a Barcelona, ha anat extenentse per tots els ports de la Península.

A pesar dels grans perjudicis que la paralísació del tráfeh marítim ocasiona al comerç, la opinió pública está al costat dels obrers, considerant justas

y moderadas las sevas demandas. Además no pot menos de aplaudir la cordura de qu' están donant un admirable exemple.

Algúns naviers han apelat al recurs dels esquirls; pero no deixa de ser molt perillós aquest sistema. Ni la vida del passatge, ni la riquesa de la carga s' pot confiar tranquilament a gent inexperta en

la navegació. Per tal motiu son molts els carregadors que s' retreuen.

La famosa *Trasatlántica* pretenia que el govern li proporcionés personal de l' armada pel servey dels seus vapors. No n' té prou ab la subvenció dels vuit milions y pico de pessetas a càrrech del Estat, que volia que el govern li procurés els medis necessaris

per acabar de aterrar al pobre treballador. A pesar de la influencia del seràfich marqués de las Cínquillas, en Maura per aquesta vegada no s' ha atrevit a complaure'l. Ja li dona prou que gratar el conflicte Nozaleda, pera crearse'n un altre tan ó més grave que aquest. Gat escaldat ab aygua tèbia n' té prou.
PEP BULLANGA

El conflicte rus-japonés

—¡Apa, maco!—diu la Russia
—¡Au, valent!—crida 'l Japó.

Pero ningt' s mou del siti,
y es que tots dos tenen pó.

EL SANT DE LA SENMANA

SANT ANTONI MALLORQUÍ

President del ministeri y advocat del seu company.

A LA SOCA!

N aplausó a n' en Maura per la seva formalitat.

Va dir que s' havia de fer la revolució desde dalt, y si bé no la fa directament, s' ha de confessar que la prepara per que la fassin els altres, sino desde dalt desde baix.

Qualsevol diria que a n' aquest propòsit obeheix l' haver refrenat el nomenament del Tío Nozaleda per l' arquebisbat de València.

Aquell frare que tan cèlebre s' havia fet a Manila, avants de la insurrecció, durant la insurrecció y després de la guerra; aquell home funest qu' elevava l' despotisme monacal per damunt de tots els poders, irritant als naturals del país fins al extrem de llançarlos pel camí de la rebeldia; aquell mitrat que s' guanyava l' títol de traïdor obrint els brassos als yankees, ab el propòsit de salvar la mitra en el naufragi qu' el principalment havia contribuït a provocar; aquell successor legítim del bisbe Don Oppas, personificació acabada de la traïció y la cobardia, devia anar a sepultarse al fons de un convent, implorant per pietat l' olvit dels espanyols.

No ho ha fet aixís: en Maura ha alentat las sevas ambicions; en Maura, prenent elevarlo, l' ha entregat a la indignació exacerbada del poble, assedegat de reparadora justícia.

Ben vingut sigal! El poble se la pendrà aqueixa justícia que 'ls de dalt no han volgut ferli.

En el Tío Nozaleda s' concentran dos dels grans processos que la justícia del poble ha de veure y fallar: el procés del clericalisme y el procés dels desastres colonials.

Ja no més aplaquesments. L' un y l' altre s' encadenan y s' confonen en una sola personalitat, en un sol reo.

De aquest clericalisme abrumador, intemperant, que ha anat invadint al nostre país, fins a apoderarse'n totalment, tothom n' està tip, tothom desitja lliurarse'n pera sempre més. Es una carga feixuga y ominosa que 'ns aclapara y 'ns ofega. La qüestió Nozaleda ha sigut la gota d' aygua que ha fet vessar la copa de l' indignació. Fins aquí havém arribat y de aquí no hem de passar. No pot consentirse per més temps que la noble Espanya, a principis del sigle XX, continúhi sent un feudo de las corporacions monásticas; no pot consentirse per més temps que continúhi sent una excepció vergonyosa entre tots els pobles civilsats, ansiosos de redempció y de progrés.

Com tampoch es possible que quedin sense l' corresponent judici de residència 'ls que promogueren la derrota y la desmembració de la patria. Per espay de sis anys s' ha tractat de tancarhi terra a sobre; s' ha procurat adormir las ansias justicieras de un poble digne; s' ha dit que tothom, en més ó menos grau, havia contribuït a la mort de Meco... y aixó no s' pot admetre. Es necessari que tots—homes y institucions—responguin de la seva culpa.

Justícia no s' ha fet desde dalt y s' farà desde baix. Els delictes que afectan a la sort, a l' honra y a la dignitat de la nació, son delictes que no prescriuen.

Ab la qüestió Nozaleda provocada per en Maura, ha arribat per fi l' hora ansiada de la vindicta popular.

L' opinió está formada.

Ja no som sols els polítics afiliats als partits extrems, els republicans y 'ls lliure-pensadors els que 'ns agitém; fan coro ab la nostra veu els homes honrats de tots els partits y fins numerosos elements neutrés surts de la seva passivitat, reclamant que aixó no quedi aixís, que s' emprengui resoltament el camí de netejar a la nació de tanta roya com l' avergonyeix y de curarla de un cop del artritisme que la paralisa.

No s' tracta de impedir un nomenament, que aixó fora poch, sino de acabar ab tot un ordre de coses que dona ocasió a que tals nomenaments puguin intentar-se, creyent que l' poble 'ls consentirà, imagi-

nantse que l' poble al consentirlos acceptarà bonament la taxa de indigne eunuch, castrat de la voluntat y de l' honra.

Aquesta tendencia que ja no es de detalls sino de conjunt, que no se 'n va per las ramas, sino que s' encamina directament a la soca pera derribar l' arbre, refugi de tants parassits, es la que sobresurt en tots els actes celebrats aquests díes, en contra de la desatentada conducta del ministre Maura, y de tot lo que l' ministre Maura significa y representa.

Aquest sentit radical y revolucionari es el que ha predominat en els grandiosos meetings celebrats a Madrid, a Barcelona, a Valencia, a Zaragoza, a totas las poblacions que forman el nervi vital de la nació espanyola. A Madrid y ab clamors de indignació, que arribavan vigorosos fins a la plassa de Orient, més de quaranta mil ciutadans protestaren contra l' actual estat de coses. Fins la premsa més contraria a las aspiracions populars, reconeix la forsa y l' empena de l' encrespada avalanxa de l' opinió revolucionaria.

Y aqueix esperit que té en cada cor una forná, s' escampa per tot arreu y esclata ab coplas satíricas, que l' públich en massa coreja y aplaudeix ab frenesí en els escenaris dels teatros.

El govern no s' entén de feyna. Deté y encausa als oradors dels meetings; deté als actors dels teatros; mana tancar aquests sitis d' esbarjo, y ab tot aixó no fa més que afegir novas feixinas a la foguera de la protesta.

El forn se va escalfant.

De igual manera s' escalfava allà per l' any 66 y 67, en vigílies de la gloriosa revolució de Setembre.

També llavors l' esperit revolucionari, com si estigués barrejat ab l' ayre atmosfèric, penetrava per tot, se respirava per tot, esponjava 'ls pulmons y vigorisava 'ls muscles dels espanyols, sense que 'ls poders constituïts poguessin contrariarhi ni impedir els seus efectes. A Madrid dels cástichs y de las repressiões, malgrat el despotisme dels governs de n' Narváez y en González Brabo, la revolució estava feta en els esperits, avants de que s' consumés en els camps de Alcolea.

El nomenament de n' Nozaleda que ha tingut la virtualitat de despertar un fet poderós esclat de indignació pública, es un fet consumat. Ja no es possible destruhir l' efecte que ha produhit, ni tan siquiera apelant al recurs de anularlo. Es una pedra llansada, y quan la pedra es fora de la má no se sab ahont va.

Reuneixi, si vol, las Corts el desatentat govern de n' Maura: el poble espera a peu dret y no s' resignará, si es que pretenen acontentarlo ab qualsevol solució acomodaticia.

Per alguns lo qu' está passant no es més que una segona edició del drama *Electra*, que tingué per desenllás la senzilla substitució de un govern, si dolent l' un l' altre més. Pero nosaltres creyém que s' tracta avuy de alguna cosa més trascendental. El poble no s' donará per pagat fins que s' haja fet plena justícia del clericalisme y del desastre, y aixó, ja tothom sab que no podrà consegüirse, sense efectuar previamente un cambi més radical, que un mer canbi de ministeri.

A la soca, a la soca!

P. K.

ESPIGOLANT

VEUS' AQUI dos notas relativas a cosas d' Espanya qu' espigolém en *L' Européen*, important revista de Paris:

«El casament del rey d' Espanya.»

«Aquesta vegada—tranquilíssim—se tracta de la filla de un dels més opulents milionaris americans. Aixís ho assegura un dels membres més coneguts de la colonia espanyola de Paris.»

«Per més que aquest rumor del casament de Alfonso XIII que, a lo que s' diu, porta agitats a tots els círculs mundans y aristocráticos de Madrid sigui—segons tota verosimilitud—una pura broma ó altra cosa, no s' pot negar qu' es sintomàtic del estat d' esperit que reina en la capital espanyola, tan assedegada de milions.»

«El clericalisme a Espanya.»

«A despit dels esforços sobrehumans de las fraccions més avansades del partit democràtic espanyol, la reacció y l' clericalisme s' han coaligat per acabar d' enfonsar aquest desventurat país.»

«Para a continuació de que ocupan els llochs més importants y exerceixen el mando de las forsas militars els generals que obriren al enemich las portas del país que venian obligats a defensar; y que han sigut acullits a Espanya els frares expulsats de Fransa, junt ab els que ocasionaren la insurrecció de las Filipinas y la pérdida de aquellas colonias. Se refereix també al nomenament de n' Nozaleda, y després de calificar a n' aquest de una de las més tristas figuras del clero espanyol, diu:

«El es qui va comprar la mitra de Manila, y quan els americans s' apoderaren de la plassa, s' apressurá a felicitarlos per son triomf. Algún temps després sigué expulsat de Manila, pero avants de partir bon cuidadó s' doná en emportarse'n diner suficient pera comprar un altre bisbat.»

«Ja fá algún temps que *L' Européen* tingué ocasió de senyalar certs maneigs misteriosos del Sr. Moret, advocat de las corporacions religioses de Filipinas; avuy se 'ns senyalan las maniobras no menos deplorables de un altre home d' Estat espanyol, el Sr. Pidal, que passa com a veritable agent secret dels frares de Filipinas. Ell es qui ha fet donar la sede de Valencia a Monsenyor Nozaleda. Ell es també qui té reservada la sede de Badajoz per un ardent dominich, el pare Halevia, y, segons sembla, tots els restants bisbes separatistas y antidinásticos que s' troban encare a las colonias se disposan a aprofitarse de sos bons serveys. Se 'ns anuncia, en efecte, l' próxim regrés de Monsenyor del Campo, bisbe de Nueva Cáceres, Martín García, arquebisbe de Cebú, Azua, bisbe de Saro y alguns altres.»

«Y aqueix Pidal qu' es carlista y que desempeña un paper tan funest per Espanya, acaba de casar a una seva filla ab un protestant d' origen juheu, codiós de la seva fortuna. No té aquest home altre Deu que l' diner.»

«El es el gran comissionista de tots els frares espanyols: els dominichs s' li pagan anualment més de 30 mil franchs de comissions. Hi ha que afegir a n' aquesta suma las que reb dels franciscans, dels agustins, dels escolapios, etc., etc. En fi, ell es ademés l' apoderat del Sant Pare: cada any va a Roma a portarhi l' producte del diner de Sant Pere... ó de Judas, ab el qual se paga als cabecillas carlistas.»

«Végis com els Bobadillas qu' engrillonaren a Colón y feren morir als seus companys, no han desaparegut encare totalment d' Espanya.»

ELS 28 regidors que l' partit republicà va enviar al Ajuntament de Barcelona, n' hi hagué dos que van faltar a la llista.

No per aixó s' va descompondre la majoria. Per 26 vots varen ser adjudicadas a regidors republicans las deu varas de tinent de arcalde.

Es de totes maneras molt deplorable que hi haja qui porti la seva ceguera fins al extrem de treballar en contra d' ell mateix.

Ja que quan el partit republicà ha necessitat aquells dos senyors no 'ls ha trobat, el dia que aquells dos senyors necessitin al partit republicà, tampoch el trobaran.

En Canalejas al arribar a Madrid de regrés de Barcelona, podrà dirli al Sr. Montero Ríos:

—Cregui, D. Eugeni, que per aquest viatge no s' necessitavan alforjas.

Ni a Barcelona, ni a Tarrassa, ni a Vilafranca, ni a cap dels punts visitats, va agafar peix. Y aixó es degut a haver abandonat el terreno ferm y solít del radicalisme, per la corda fluixa de las contradiccions.

Sobre l' terreno ferm podia caminar avansant. Sobre la corda fluixa se veu obligat a fer tota mena d' equilibris, y per molta habilitat que s' tingui, l' art funambulesch avuy ja no convens a ningú.

No será aquest l' últim desengany qu' experimentarà cas de persistir en la deria de continuar remanent un all-y-oli impossible.

L' all democràtic y l' oli ranci de la monarquia, per més que fassi, es una mescla que se li negará sempre.

Un capellá, Martín Lázaro, va pendre part diumenge en un dels meetings de Madrid.

Procedent de Sevilla, es una de las víctimas de aquell arquebisbe, que no li perdona las sevas predicacions contra la voracitat del clero. El cástich que li imposá sigué la facultat d' exercir el seu ministeri. El sitiá per fam pera ferlo rendir.

Pero Martín Lázaro se 'n aná en una fonda y s' contracta de camarer. Vestint els hàbits talars feya la seva feyna. Els seus perseguidors no pararen fins a ferlo expulsar de aquell establiment.

Llavors aquell bon home, acosat per tots cantons, se posá a fer de manobre.

Un verdader símbol: mentres els seus superiors derriban, Martín Lázaro edifica.

La seva aparició en un dels meetings de Madrid, ahont va relatar las sevas amarguras y la manera que tenen de practicar la religió 'ls que la representan, li valgué l' veure's pres y processat per *atachs al dogma*.

Un delictes que únicament existeix en els païssos dominats pels clericals que tenen esclavizada la conciencia humana.

Avuy podrán dir els perseguidors del sacerdot sevillá:—¡Pobre Lázaro, ja t' tenim a la ratera!

Peró prompte lluhirá el sol de la verdadera justícia y s' complirà la ley de Cristo: els humils serán exaltsats.

Un bon exemple republicà.

Al cessar l' Ajuntament de Figueras, compost en sa majoria de republicans, ha deixat en caixa un sobrant de 52 mil y pico de pessetas, sense deure un céntim ni al Estat, ni a la provincia, ni als particulars.

Ajuntaments aixís se veuen privats de l' autonomia pels rezels dels governants; pero ningú pot impedir qu' exerceixin y practiquin l' autonomia del patriotisme y de l' honradés.

No en vá la hermosa capital ampurdanesa, ja fa molt anys que constitueix per sí sola una verdadera República.

¡Y quin paper més desairat han fet els regidors perdigots de Barcelona!

Els qu' en nom de una política y sota la bandera de un partit, van anar a las eleccions, al veures derrotats, varen dir per boca de n' Carner qu' en el Consistori no hi havia de haver majorias ni minorias, concretantse a ser tots els regidors, per un igual, mers administradors dels interessos del municipi.

¡Bé va reblarli l' clau el Sr. Giner de los Ríos! Renegar els regionalistas de la seva representació política, equival a renegar de las sevas aspiracions encaminadas a conseguir l' autonomia municipal.

Está vist que la seva actitud davant de la majoria republicana será la de crearli dificultats, la d' obstreindre en tot lo possible la seva acció.

Migrants y mesquins, no hi veuen més enllá del nas. No podent ser ells s'ols els emancipadors de la vida municipal de Barcelona, farán tot lo imaginable per impedir que ho siguin els republicans. D' altra manera haurían acceptat els oferiments que 'ls republicans de la majoria 'ls hi feren. Ab aixó han

demonstrat una vegada més que no son autonomistas com pretenen, sino reaccionaris. Reaccionaris que no hi volen res ab els elements progressins.

Presumen de sabis y l' últim elector analfabet republicà 'ls hi donaria lliçons de bon sentit polítich y de amor a la ciutat de Barcelona.

Pero no importa: per ells treballan.

Y fet y fet no hi ha res més divertit y recreatiu que contemplar al adversari entretingut en la tasca de passar el temps tirantse terra als ulls.

Arribará un dia en que hasta la gent de bé, qu' estigué un temps per ells tan encalabrada, 'ls hi dirá:

—Vaja, noys, lo qu' es per nosaltres ja estéu ben llestos.

Fins a Roma, segons diuen, s' ha vist ab gran disgust el nomenament de n' Nozaleda pera l' arquebisbat de València.

En aquest punt en Maura ha volgut ser més pupista que l' Papa.

Pero al Vaticà demostran, quan menos, tenir més talent y més previsió qu' ell.

Allá saben que si per un bisbe s' varen perdre las Filipinas, no s' perdirá Espanya pel mateix bisbe.

Lo únich que s' perdará en tot cas, será la influencia de Roma, l' imperi de la fe religiosa y la preponderancia del clericalisme.

No n' hi havia prou ab nomenar a n' en Nozaleda arquebisbe de la terra de las xufas; era precis nomenar al cardenal Cassanyas senador vitalici.

¡Bé s' aprofitá l' govern dels seus privilegis pera nutrir d' elements reaccionaris els cossos colegiadors!

Pero no importa. Quánta més llenya hi acumulará, més gran será la foguera!

No entra en las nostras costumns cebarnos ab els desventurats. Pero no podém deixar de consignar que 'ls oficials de la benemèrita, en tribunal de honor, sembla que han acordat l' expulsió del cos del tinent Morales, aquell de la farsa de las bombas, que s' troba avuy encausat pel jutje de instrucció qu' entén en aquest procés. No han volgut els oficials de la guardia civil amparar un fet tan botxonós ab el seu silenci, y hem de confessar sincerament que aixó 'ls honra moltíssim.

Ara sols falta que apliquin el mateix criteri als torturadors dels mártirs de Montjuich, y l' públich exclamará derretintse de goig:

—¡Y qué net ha quedat ab aquestas fregas l' uniforme de la guardia civil!

El banquet republicà donat dimecres en el *Teatro Onofri*, en honor dels diputats a Corts, diputats provincials y regidors, resultá un dels actes més grandiosos y importants de tots els que ha celebrat fins ara el partit republicà de Barcelona. L' espayó teatro, hermosament decorat y il·luminat ab esplendides, contenia en l' escena, la platea y 'ls palcos, taulas pera mil comensals. Altres tants hagueren de quedarse sense targeta, per insuficiencia del local. El refrigeri estigué bastant ben servit. El coro de la *Fraternitat republicana* y la *Banda de la Casa de Caritat* amenisaren la festa, sent aplaudit ab deliri *La Marsellesa* y l' himne *Gloria a España!*

Avants de comensar els brindis y discursos, se doná entrada al públich, y las galerias altas y tots els espays quedaren invadits per una multitud que no baixaria de cinch mil personas. L' ordre mes admirable y l' entusiasme més cordial regnaren constantment. Feren us de la parola 'ls Srs. Palau, Roca y Roca, Juli, Nougués, Anglés, Odón de Buen, Zurdo, García del Corral, Coronas, Aguiló, Ardió, Gil, Onda y Lerroux. Donar una idea de sos brillants discursos no 'ns es possible, en atenció al reduhit espay de que podém disposar. Acullits ab estrepitosos aplausos, sellaren una vegada més la perfecta unió de tots els republicans, y la confiança perfecta de las masses republicanas ab sos dignes representants en las Corts, en la Diputació provincial y en el Municipi. L' admirable Lerroux estigué molt expressiu, sortint al pas als nostres enemichs, qu' en sa impotencia, emplearan en contra dels republicans que desempeñan càrrech públich l' arma vil de la difamació y de la calumnia. Pero l' poble, que tantas vegadas els ha venut y que ha sabut despreciar fins ara sas indignas manobras, sabrá sortir briosamente a la defensa de l' honra inmaculada de sos dignes representants y demostrar que l' bloc republicà es cada dia mes fort y consistent.

ESPOLLA, 5 de janer

E'l caciquisme d' Espolla ha rebut la gran bofetada; el dia primer del any, día de gran recort pels amichs de la democracia y pels de ideas avansadas, va caure l' nostre senyor alcalde del seu escambell en el que havia estat durant catorze anys. tenint la paella pel manech aquest antic republicà. Havia arribat a tant el seu odi contra 'ls republicans, que havia fet pensament de vestir l' hàbit y anarse'n a las conquistas; y que no l' hi haurían faltat algunas *costureras* ni modistas per tal traje.

CULERA, 5 de janer

Disapte prop passat, día 2, se celebrá una manifestació de dol ab motiu del enterro civil del conseqüent republicà y lliurepensador Joseph Goday, de Molinás, de aquest mateix terme. El difunt tenia 62 anys y may els clericals varen lograr res d' ell, a pesar de ser pobre y no saber una lletra. Era del Grupo Libre desde que s' constituíh y per xó, d' acort ab la familia, el grupo organís l' acte y s' feu càrrech de tot lo necessari en semblants casos. L' acte del enterrament resultá molt concorregut y gran y hermós, com era d' esperar.

ALFORJA, 8 de janer

El merlot negre de aquesta vila segueix campant pel poble com si fos l' amo. Pero l' poble cansat ja de las bestieses de aquest esotanat no 'n fa cas. La proba es que 'ns las eleccions municipals varen guanyar solsament las minorias els cacics apoyats per ell, y las majorias foren guanyadas per els enemichs de tota classe de caciquisme.

Ara, ab motiu de un llastimós succés, buscavan processar al regidor senyor Mariné pera poder ser alcalde un le dits cacics, pero gracias al poble y varias personas, que no crech del cas anomenar, els actes del caciquisme han quedat frustrats, y fou elegit alcalde dit senyor.

CALLÚS, 9 de janer

El Vicari Regent d' aquesta parroquia despotica ab molta frecuencia contra una part de sos feligresos, pero la llastima es que sembla que hagi perdut el cervell, pues si l' un día sembla que descarrega tota sa inmundicia baba sobre *uns*, al día següent es desfé ab súplicas a

Sant Sadurní, patró de la parroquia, perquè 'ns conee deixi la pau. ¿Voldrà tal volta la pau octaviana?—Nosaltres creyem que a qui hauria de demanar-la (si es que no ho fa de son comte, com molts creyem) es al Pare Francesch, concessionari de Regencias y pot ser... pot ser... de Rectorías.

SANT POL DE MAR, 10 de janer

No fa gaires dies que'l menut Beco, ó siga nostrumussol místich, se va fer una de las sevas. Es el cas que aprop de la rectoría s'está construhint una casa, quan un dels xicots que hi treballan se li acudí l'humorada, per fer menos penós el seu treball, de cantar alló de

La Paula 'n té unas mitjas compradas als Encants...

Sentir el mussol la cantarella, agafar enfutismat un bastó y ventar garrotada de cego al pobre xicot, va ser cosa d'un tancar y obrir d'ulls.

Si la llestea que demostra per dar garrotadas la de mostrés en vigilar l'iglesia, no 'ns trobaríam cada any, per la vigília de Nadal, que 'ls quartos dels caixonets dels altars han volat.

Y ja es molta cosa que cada any els dinerets de las animetas volin. Que volin las ánimas, casi casi 's com prén; pero 'ls quartos, cá, home, cá. Aquesta no 'ns l'empassém.

LA CASSA DEL HOME

s negra nit. Entre las mitjas tenebras qu' embolcallan las ayguas del port y las esplanadas dels molls que 'l circundan plenas de mercancias, s'está efectuant un espectacle indigne de una ciutat civilisada: la casa del home.

Un home fuig: dos altres l'empaytan. Se tira a l'aygua y li fan foch. El fereixen. Se repeteix el disparo y l' matan. ¡Bona punteria! ¡Quin goig pels cassadors!...

Pertanyen aquests al Cos de Mossos d'Esquadra que un temps s'havia fet célebre, pel seu sistema de arreglar comptes pels camins, sense intervenció dels tribunals de justicia; lo mateix ab els presos tinguts per malfactors, que ab els polítichs. La opinió lliberal de Catalunya 'ls aburría. La Revolució 'ls va disoldre, la Restauració 'ls va reconstituir, ab cordas y tot com deya ab molta ufanía un diputat provincial de aquell temps.

Encare que conservavan la seva indumentaria característica, el barret de copa, el jech ribetejat y las espardeñas de cinch betas, se deya qu' eran els nous altres mossos molt distints dels vells, que las corrents civilisadoras havían influhit ab ells, que no mantenían ni mantindrían la sombra de un recort de las épocas de bárbara reacció borbónica.

Ara s' acaba de comprovar que hi ha supervivencias, que a semblansa de las malas herbas, rebrotan sempre. L' ambient de la civilisació no pot extingir- las, quan conservan las arrels.

Pretenen que la victima del sport dels intrépits minyons de 'n Veciana era un lladre que havia robat una gallina: que fugia, fent cas omís dels crits de ¡alto! que se li donayan, y qu' era precis demostrarli que las balas corren mes que 'ls que fugen. Admesa aquesta versió, s' haurá de admetre que 'l robo de una gallina—digui lo que vulgui 'l Códich—se castiga ab pena de la vida.

Pero altres declaran que no hi hagué tal robo ni tal lladre. El fugitiu era, segons ell, un pobre obrer en vaga, que vejentse perseguit, procurá escapar, per temor de ser detingut, com ho solen ser en temps de huelgas, tants y tants proletaris ignocents, a capritxo dels agents de l' autoritat. Un pobre diable que no volia anar a la presó y l' han enviat al cementiri.

Y encare diuen mes: hi ha qui assegura que un cop ferit era cosa facilissima capturarlo, y que no obstant se 'l rematá de un segon tiro, porque la casa del home resultés complerta y ben rodonejada. Els morts no parlan.

Caldrá, donchs, que 'ls tribunals de justicia aclareixin tots aquests misteris. Las sombras de la nit qu' embolcallavan la casa del home 's poden desvanecer, a la llum de una escrupulosa investigació practicada pels tribunals de justicia. No esperém, ni po- dém creure, que l' esperit de Cos se sobreposi als debers de la humanitat y a las exigencias de la vindicta pública. Pitjor seria pel Cos, si no procurava amputarse 'ls membres cangrenats. L'avoras l' odiósitat de qu' eran objecte 'ls mossos de Esquadra avants de la Revolució de Setembre, tornaria a reproduhirse ab tot el seu esclat, y seria tan justa y fundada, com ho fou en aquells temps.

P. DEL O.

ESPUERNAS

A Madrid, per revenjarse dels bunyols qu' en Maura fa, l' atabalan cada vespre armant taral-la y cantant. Y sembla qu' ell, al sentirho, diu, rihent per sota 'l nas: —¡Canta, canta!... Mentre peguis, tot aixó no 'm vé ni 'm vá.

¡Si n' ha rebut de descargas, si n' ha rebut, germans meus, la mitra de 'n Nozaleda en dos setmanas ó tres! El día que se la posi, tants son els forats que té, qu' ell creurá portá una mitra y en rigor durá un garbell.

L' ex simpático Canalejas ha fet tan poca forrola, que de buyt va vení aquí y igualment de buyt s' entorna. Ab rahó al pujá al vagó diu que d'ya als de la colla: —Amichs meus, per aquest viatge no calfa portá alforjas.

Parlant ab un senyor yanki, que ara fa cinch ó sis anys era no sé qué a Manila, ahir li vaig preguntar:

—¿Qué me 'n diu de 'n Nozaleda?— Y ell posant els ulls en blanc, va respondrem: —¡Oñ! ¡Un buen hombre!... Ser todo del unche Sam.

Vaig a tení 'l gust de fer una pregunta ignocenta: Si 'l govern vol nombrá un bisbe y al país ningú l' accepta y al rera unanimitat tothom contra d' ell protesta, respónguinme, aquest govern ¿a qui diable representa?

En Moret es a Sevilla. ¿A ferhi qué? Es molt senzill. Com que a Madrid ara sembla que ho xiulan tot, ell s' ha dit: Qui juga ab foch, pot cremarse. Ab tants esquellets, ¿quí 'm dñu que al fi jo també no 'n llepi? — Vels hi aquí per qué ha fugit.

En Maura, per doná a entendre que li agrada treballar, prepara una gran reforma de la lley electoral. ¡Una reforma, ideada per un neo disressat!... ¡Santa Trampa y Sant Tàngo, guardenno de pendre niní!

¿EN QUE QUEDÉM?

I vostés fossin presidents del ministeri y un dia, per fas ó per nefas, se retiressin solemne y definitivament de la política y renunciessin a la jefatura del partit y abandonessin las riendas del poder, ¿qué farían desde aquell moment?

Lo que fá tota persona de paraula: lo que va fer en Blanco, que una volta tornat de Cuba, may més s' ha ficat en res; lo que fa en Monegal, que desde 'l punt y hora en que va deixar l' arcaldia, ni sisquera vol passar per la plassa de Sant Jaume, per no haver de veure la fatxada de la Casa Gran.

—Fins aquí hem arribat—dirían segurament:— Prou política y prou enredos. Pleguem el ram, a casa y que governi qui vulgui.

Donchs en Silvela no ho entén aixís. Aburrit, com tothom sab, dels mals-de-cap que li proporcionava la gestió de la cosa pública, un dia penja 'ls hàbits a la figuera y dilhent a la fas de la nació: *Ahí queda eso*, dona mitja volta y desapareix silenciosament pel foro.

—¡Ah!—exclamava tothom:—Lo qu' es aixó? ¿va' de

bern; pero 'l verdader centro de las operacions ministerials es la casa de don Francisco.

Fins s' ha arribat a dir que si l' actual ministeri no podia continuar, avans de acudirse a l' Azcárraga, a n' en Romero ó a n' en Dato, el propi Silvela seria el qui, a pesar de la seva formal retirada, s' encarregaria de constituir una nova situació.

Y es lo que tothom se pregunta: —¿A qué obeeixen totes aquestas rasesas? Si l' home de la daga havia de continuar remenant tras cortina las cireras, ¿per qué havia de retirarse d' una manera tan aparatosa?

Y si al abandonar las riendas del carro de la situació obrava en Silvela ab ingenua sinceritat, ¿per qué avuy, més ó menos ostensiblement, torna a empuñarlas, olvidantse de las terminants declaraciones que en ple Congrès dels diputats havia fet?

—Hi dit que 'm retro, y 'm retro de debó—deya un día, contestant a un dupte que sobre la seva actitud algú li apuntava:—De tornar jo a ocupar un lloch en el poder y en la direcció dels negocis públics, no hi hauria prou pedras al carrer per tirar-me al demunt.

No; no hi havia per pensarhi. La seva determinació era irrevocable. ¿Per quí l' havían pres? ¿Que 's figuravan potser qu' ell es un pollo d' Antequera qualsevol, que tan aviat diu una cosa com un' altra y que avuy defensa lo que ahir atacava ab el major ensanyament?

Havia donat a la política el suprém adeu, y ja no era possible retrocedir ni recullir la paraula lliensada. Per lo demés, el porvenir del partit quedava perfectament assegurat. En Maura seria 'l jefe: talla y aptituds té per serne, y no era creible que ningú intentés disputarli 'l lloch. En Romero Robledo l' apoyaria incondicionalment; de l' adhesió de 'n Dato y l' Azcárraga era temerari duptarne... Tot, tot estava arreglat y previst...

Y tan previst y tan arreglat com tot estava, don Francisco fa lo que l' Espanya entera está veyent y s' arriba hasta a admetre la possibilitat de la formació d' un ministeri baix la seva presidencial...

¿Qué passa aquí, caballers? ¿Qui es capás d' esbrinarlo aquest enrevessat logogrifo?...

O a Espanya som bojos, ó en Silvela 's guilla ó aquí hi ha un misteri que vé molt d' endintre.

FANTÀSTICH

I mal li va anar a n' en Canalejas en el seu viatge a Barcelona per lo que respecta a la política, no pot queixarse per lo que atany al ventrell. Els comptes li haurán sortit pel cap mes baix a un parell de banquets diaris.

Aixó está molt bé si s' admet com una sollicitud al poder moderador en el sentit de dirli:

—Tenim bon apetit, bona dent y un ventrell privilegiat; estém donchs en disposició de governar.

Un amic meu de molt bona sombra, a propòsit dels repetits banquets canalejistas va dir:

—Es tant lo que ha menjat, que res té d' extrany qu' en tots els àpats a que ha assistit dignés que treballaria per l' abolició del impost de consums. Hasta per interés personal, dat lo molt que ha consumit, havia de dirho.

Llegeixo:

«En la primera mitad del mes próximo presentará sus credenciales a D. Alfonso XIII el nuevo embajador de Austria-Hungría D. Rodolfo Welsenheimel. Ha sido consejero del Emperador y está en posesión de todas las grandes cruces de Austria.»

No falta sino que se las penji totas, y mes que un embaixador, semblará una quincallería.

Al any just de la mort de 'n Sagasta, hi ha hagut disgustos entre 'ls seus partidaris, a propòsit dels seus funerals. Volían uns que se li dedicqués un ofici, y pretenían altres que 'l tal ofici se reservés, pel día de la inauguració del monument. La opinió de aquests últims es la que va prevaldre, y no mes se li van dedicar algunas missas.

De manera que al difunt se li pot dir:—Moris don Práxedes, que ja li dirán de missas.

El Tío Nozaleda no está per rahóns. A tots els que li ban cantat la canya 'ls vol processar. Periódichs y oradors de meetings, tots serán portats davant dels tribunals. Falta sols que hi porti també als que han dit mal d' ell, y aindrem encausats a la inmensa majoría dels espanyols.

Ja sab lo que 's fa *cixc tio*. Lo que dirá ell:—Quan tots els que m' atacan estigun engarjolats, llavoras podré anar tranquilament a Valencia.

L' encarregat de sostenir las querellas en nom del Pare No-se-le-dá es en Silvela.

L' elecció es inmillorable.

Ja fa temps que l' home de la daga es considerat com l' enterra-morts de la monarquia, y avuy ab mes daltit que may treballa del seu ofici.

No sé que voldria dir un tocinaire qu' exclamava l' altre día:

—Els bisbes al rebost ¡y penjats!

Fins l' edifici ahont se troba instalat el ministeri de Marina, está en estat ruí.

La Marina a pico, y 'l ministeri de Marina a punt d' ensorrar-se...

Pero encare hi ha mes.

Y es que 'ls governs de la monarquia han perdut ja fa temps la carta de navegar.

Va dir en Sánchez Toca a propòsit del nomenament de 'n Nozaleda:

«Hi ha que nombrar a una persona de gran experiencia, porque també a Valencia hi ha 'ls seus tágalos

En Canalejas a Madrid

—Estém de pega, don Eugeni. A Barcelona hi estat ab democracia, ab anticlericalisme, ab catalanisme, fins ab l' abolició dels consums, y res... No hi agafat cap peix.

Resoltament, la Gaceta ja 'l decret ha publicat: el sou més petit dels mestres será de cent duros l' any. Ara lo que hi ha es un dupte: aquest mínim sou marcat, ¿eis el quedarán a deure ó en efecte 'l cobrarán?

Ab aixó del Japó y Russia, fa tres ó quatre setmanas que 'ls periódichs ens endossan la mar de noticias falsas. ¿No 'ns podrian fé 'l favor de tancar 'l béch? A nosaltres ¿qué 'ns ha d' importar a la ff que guanyi 'l rus... ó la capa?

—Senyor Maura, 'l felicito —¡Caramba! ¿Y aixó? ¿Qué he fet? —Res; pero 'l día s' ho porta: demá es el sant de vosté.

—Perdoni: aquest Sant Antoni es el dels ases.

—¡Y bé!

Precisament per xó trobo que per forza ha de sé 'l seu.

C. GUMA

serio. Ab aquest home no hi conteu may més per res. El seu gesto, el seu accent, l' amarga convicció ab que ha pronunciat el discurs de despedida suposan en ell una resolució ferma y inquebrantable. En Silvela está definitivament llest.

Y no obstant, ja ho veuen. May el nom de don Francisco havia sonat tant com ara. No sembla sinó que l' home, al deixar de ser actor, s' ha convertit en apuntador de totes las companyias que actuan en el teatro ministerial.

No 's mou una fulla, no 's diu una paraula, no 's doná un pas que primer no se li consulti a n' ell. Tot el moviment polítich de la situació gira al voltant de la seva figura retirada.

Si en Villaverde vol promoure una dissidencia, va a veure a n' en Silvela y li exposa 'l seu plan.

Si en Maura té 'l pensament de llessar la excomunió contra algú, no ho fá qu' en Silvela no li dongui 'l conforme.

Si 'l Govern sent la necessitat de tancar las Corts, las tanca quan en Silvela ha manifestat sobre aquest punt la seva opinió favorable.

El projecte de la nova esquadra está elaborantse d' acort ab en Silvela.

El nomenament de 'n Nozaleda no s' ha fet sense 'l seu permís.

La reobertura de las Cámaras se decretará quan ell consideri que 'l moment es oportú.

En Maura, es cert, ocupa la Presidencia del Go-

y 'ls seus reys Bonifaci, y per aixó res me va semblar millor que 'l pare Nozaleda.

Aquestes paraules insultants poden dir-se desde Madrid. ¿Quant s'hi juga en Sánchez-Toca que no se'n va València a repetir-les?

Si s'hi vol jugar el nas, ell que 'l té tan llarg, ja pot estar ben segur que li deixaria.

¡Bé vá la campanya empresa en els teatros de Madrid, contra la reacció gubernamental!

Unas quantas coplas satíricas bastan pera fer trontollar el govern.

Y encare hi ha qui parla de las virtuts providencials del mauser!

Desenganyinse: per escombrar al obstacle, crech que bastará 'l vent que aixeca un esclat de riatladas!

En una de las últimas sessions del Congrés pedagógich, els lluisos que hi havían anat á promoure xivarri, hi varen trobar el seu merescut.

Pallissa com la que varen rebre, no se'n registren gayres. Pero amiguets, ells se la buscavan y la van trobar.

Y ara que vajuin á estudi á confejir, que molt ho necessitan.

P.A.M, Pam!

Un altre dels nebots de 'n Silvela s'ha encarat ab en Maura, y 'l ha deixat com un drap brut.

Y ja son dos els que han fet lo mateix.

Y en Silvela tan tranquil deixant que s'esbravin.

Vaja, qu'entre uns y altres sembla qu'estiguin representant la parodia de una sarsuela bufa, que bé podría titularse: «Los sobrinos del Capitán Chico.»

Mes felís que 'l Canalejas de carn y ossos, el Canalejas vapor, va sortir del port de Barcelona entre 'ls aplausos y aclamacions dels treballadors de mar en vaga, y als acorts de la banda del Asilo naval, que aquests havían llogat al efecte.

Tot aixó en justa consideració á la casa consignatària que fou la primera en acceptar las bases dels obrers.

Té mes bon rumbo 'l Canalejas vapor, que 'l Canalejas polítich.

Una noticia donada en plé Congrés pedagógich pel comissari regi, D. Pere Grau Maristany.

—A Barcelona passan de 23 mil els noys que no poden assistir á la escola, per falta de locals y de mestres.

Si aixó succeeix en la ciutat mes populosa y ilustrada d'Espanya ¿quó no succehirá en el resto del país?

Si tan regi es el comissari, podría escriureho á qui correspon:

—Senyora Monarquía: aquesta es la teva obra!

El Banch d'Espanya ha repartit als seus accionistas un dividendo no mes que de 110 pessetas. Res: una friolera: 'l 22 per cent del capital nominal.

Y 'ls accionistas encare no están contents, porque 'l dividendo de l'any passat va ser del 24.

El Banch d'Espanya, mes que un banch es una llosa fúnebre qu'está esclafant al país.

Els perdigots del Ajuntament han dit que no volian varas.

Está bé: no volen varas?

Donchs al corral... ó sino, banderillas de foch!

El Papa ha determinat prohibir que las donas cantin en las iglesias. Passa porque segueixin cantant els capons de la Capella Sixtina, pero las pollas y las gallinas, no de cap manera, no pot ser.

¿Y donchs que n'farém de las monjas y de las hicas de Maria que tant se distingeixen pels seus místichs refilets?

Lo mes curiós de aquesta prohibició es la desconsideració que implica envers la part mes hermosa y interessant del género humá.

Tothom tracta á las donas ab respecte... tothom menos la Iglesia católica.

Y ellas encaterinadas ab els capellans, ajonolladas als seus peus davant dels confessoris, confiantlos en veu baixa els seus secrets, reclamant y seguint els seus concells, sacrificant molts cops la pau y la tranquil·litat de la familia, á las exigencias de una religió que las desprecia!

¡Ah, casi un arriba á creure que obran rectament els homes bárbaros que pera ferse estimar d'ellas, as molan á garrotadas!

A la porta d'un convent un pobre pare cantava:
—«Aquí hi tinch, de viu en viu, una filleta enterrada.»

Avuy el senyor rector m'ha preguntat quán me caso.
Jo li he dit: «Quan de casar no'n fassin pagar cap quarto.»

¿El dematí olor de incens y 'l vespre d'oponax?
¡Ay noya, si no t'esmenas, quina pesa sortirás!...

Avuy hi tret la primera y hem enterrat á la sogra: de modo qu'en un sol dia m'han tocat dugas sorts grossas.

Hi obert un establiment hont hi vench honradés pura, pero may entra ningú... ¿Será que aixó ja no s'usa?

L. WAT

Una senyora fá caritat á un pobre cego d'aspecte lamentable.

Y al demanarli explicacions sobre la seva malaltia, el cego diu entre altres cosas:

—De cego no'n he sigut pas sempre: avants era sort-mut; pero com ningú feya cas de mi, ni de la campaneta ab que implorava la compassió de las bonas ánimas, la ballava molt magre, y veliaquí, senyora, que de tant plorá, al últim vaig perdre la vista.

En un meeting pera l'emancipació de la dona, un orador, més lleig que un renech y geperut de més á més, comensa aixís el seu discurs:

—Ciudadans: vaig á extendre'm llargament sobre la dona.

Sentir aixó y fugir esveradas totas las fillas d'Eva que allí s'trobavan, sigué obra de un instant.

Reflexió de un pobre cessant:
—Es una cosa que no me 'l explico. Porto las botas que han servit á un banquer, els pantalóns de un americano, la levita y 'l hermilla de un marqués, y 'l barret de copa de un baró, y ab totas aquestas prendas, semblo un miserable!

La «huelga» dels marinos

—Aquí no necesitem pollastres, ni costellas, ni tan sisquera arengadas. Ab que 'ns donguin tabaco y cerillas per ferlo cremar, ja'n tenim prou.

ENDEVINALLAS

XARADA

La Treseta de ca'l Xapa relacions té ab l'Antoné, qu'es un jove molt simpátich y també té molts ralets. S'estiman ab passió gran, ab un amor verdader; ell es molt fiel, may la deixa, sempre ab la Tresa dos tres. Mes el seu pare s'hi oposa porque ella no es rich com ell y porque va replicarli: «Sent total, que voleu més» En Dos-quart que aixís se diu el pare del Antoné va agafar la hu-tercera y una dos-quint de molt pes y e gantli ab tanta rabietta que 'l va deixá á terra estés. Revestintse de valor á son pare li digué: «S'oposeu al matrimoni porque com jo no es hereu? Donchs jo m'oposo á volervos els vostres bens y diners.»

ALBERTET DE VILAFRANCA

SINONIMIA

El burro de 'n Narcísó encar que s'bastoneji ni que ab ansia se 'l fusteji no 's mou tot del total, nó.

J. COSTA POMÉS

TRENCA-CLOSCAS

TECLA DE U. PONS

Formar ab aquestas lletres el títol de una funció catalana.

A. CARARACH

—Mira qué porta 'l diari: si no desistim de las nostras pretensions, diu que amarrarán

—Ben feti Aixís els barcos, en lloch de favorir el comerç, fomentarán la cria de musclos.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1	2	3	4	5	6	7	8	—Nom d'home.
3	7	5	4	6	1	8	—Apellido.	
8	8	4	7	5	1	—Carrer de Barcelona.		
3	1	5	6	7	—Utensili d'escriure.			
3	7	5	1	—Animal.				
7	8	3	—Carrer de Barcelona.					
1	3	—Utensili de pescar.						
6	—Consonant.							
8	1	—Nota musical.						
2	7	3	—Baguda.					
2	7	3	1	—Ciutat italiana.				
2	1	3	7	5	—Nom d'home.			
3	1	5	4	8	1	—Nom de dona.		
3	1	2	4	5	6	1	—Una lllaminadura.	
1	2	6	4	8	1	6	1	—Apellido.

A. SERRA

GEROGLÍFICH COMPRIMIT

DA cal RI

AMADEU BASSAS

Caballers: Un salvatá, Perepau y C.ª en comandita, Joseph Subirats, Un petit republicá, Xabaya mústia, Miquel y Mario, Gyrb y L., Carreras Areny: Majoría, pero sense vara.

Caballers: Enrich Doménech, T. Rusca, F. Joanet, Manel del Molí, Antoni Cararach: Minoría, pero ab mando.

Caballer: F. de Rico: Aixó de fer badar una poncella dins d'un cor... ¿qué vol que li digui? 'M sembla badar molt.—Andrésito: Quedan del domini del trust esquelletayre.—J. G. y T.: No 'l tinch present aquest idi de que m'parla... ¿qu'era Jiau?—Félix Cantimpló: Rebut y gracias.—X. I. Z.: La poesia es d'un encant encisador. Pero en el género d'encant... no hi creyem.—M. A. Ballbé: Comenso á llegir: Un jove qu'estava en risperas... Home, aixó es massa literall!—Joseph Subirats: Pero, senyor, si aixó depén de tantas cosas! El nostre gust seria cumplir ab tothom.—Lorenzo Fernández: ¡Ay, barberillo, quina navaja més desafinada!—J. Román: Aixó de la juguesca ja no té ajob. La solució devia fersels el lector de modo que tots l'han guanyada. L'articlelet peca de fluix. Practiquis més á solas, en el bon sentit de la paraula.—J. Costa Pomés: Agraheixo el saludo que volfa dispensarme. Rebutis els originals y mercés tantas. Visca molts anys.—Ll. Pahissa Tomás: No es género pels nostres periódichs; pero ho guardarem en la cartera... Potser vajuí al Almanach.—P. Plana Lo més dolent de la senmala—ho ha enviat el senyor Plana.—P. B., R. R., M. R., A. B. C., B. S., M. y M. Un torratjá, J. Ll., Pau, R. C., y R. P.: No podém insertar las sevas cartas per varis motiu.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

La situació de 'n Nozaleda

Els uns no volen que passi, els altres vinga apretarlo:

veureu com al fi entre tots acaban per reventarlo.